

AUTOR OCEŇOVANÉHO TITULU VALHALLA

**ROBERT J.
MRAZEK**

**MOST
MRTVÉHO
MUŽE**

MOST MRTVÉHO MUŽE

ZÁHADA PRO JAKEA CANTRELLA

ROBERT J. MRAZEK

TALPRESS

Copyright © Robert Mrazek, 2017

Translation © Ondřej Duha, 2017

Published by arrangement with The Robbins Office, Inc. and Aitken,
Alexander & Associates, Ltd.

V echna práva vyhrazena. ádnou ást této knihy není dovoleno použít
nebo jak mkoli zp sobem reprodukovat a ířit bez souhlasu nakladatele.

ISB 7 - 0-71 7-66 -

Pro Jima a Ann s láskou

Každý viník má svého vlastního kata.

– Seneka mladší

JEDNA

Její zoufalý sten mě vytáhl zpátky z propasti. Slyšel jsem, jak na okna chaty bubnuje déšť. Nad námi zaduněl hrom, zatímco se bouře pomalu přesouvala na východ k Adirondackému pohoří.

Natáhl jsem ruku přes postel, abych ji pohladil po zádech, a ucítil jsem, jak se chvěje. Jak se snažila najít pohodlnější polohu, koplá mě do nohy. Pak znovu upadla do neklidného spánku. Noční můry teď přicházely častěji a já přemýšlel, jestli není na vině chemoterapie.

Její onkolog mě varoval, že chemo může mít vážné vedlejší účinky, ale bez léčby by nádor skoro jistě metastázoval. Snášela ty injekce s mlčenlivou statečností.

Její tichý dech byl čím dál přerušovanější. Vzpomněl jsem si, jak jsem obdivoval její fyzické schopnosti a ladnost pohybů, když byla mladá. Bylo těžké sledovat, jakou daň si nemoc vyžádala na její energii a síle.

Poprvé jsem ji uviděl v odlehlé afghánské vesnici za Chajbarským průsmykem. Bylo to na začátku zimy, jeden starý mudžahedín ji chtěl právě vyvrhnout a připravit si ji k jídlu. Tenkrát měl její hustý kožich sněhobílou barvu a byla velká jako tele. Přesto, že byla nedůstojně spoutaná zrezivělým řetězem, čišelo z ní cosi jako královský majestát.

Zeptal jsem se toho starocha, jaký druh psa to je.

„To by věděl jen Alláh,“ zachraptěl paštunsky a dál si brousil nůž. „Myslím, že napůl vlk a napůl jelen.“

Možná měl pravdu. V tichém odevzdání byla její hlava ladná a jemná, skoro jako hlava koloucha. Když v ní však vzpěnila krev, měla divoký pohled vlka chystajícího se zadržet kořist.

Dal jsem starochovi zlatou jednolibrovou minci a vzal si psa. Pár dní nato jsem byl v horách a čekal na rozkazy k dalšímu útoku. Na náš tábor se sneslo mračno létajícího hmyzu. Zatímco jsem seděl u ohně, začala fena vyskakovat neuvěřitelnou rychlostí do vzduchu a pokoušela se ho chytat do tlamy. Tehdy jsem se rozhodl říkat jí Beruška.

Následujících pět měsíců byla mým nejbližším společníkem. Na rozdíl od mnoha mých lidských bratří byla inteligentní, věrná a statečná. Jedné mrazivé noci nedaleko Kandaháru mi její vrčení zachránilo život.

Z oblohy sjel blesk a ticho prolomilo další teskné zakňučení. Oknem jsem viděl, jak výboj zasáhl zem na opačné straně jezera. Můj otec ho nazýval prst boží.

Věděl jsem, že už neusnu. Tiše, abych ji neprobudil, jsem

prošel francouzskými dveřmi na verandu táhnoucí se kolem celého domu. Stál jsem potmě a vdechoval vůni mokrého hniječícího listí. Sychravý říjnový vítr ho během několika dnů strhal ze stromů a trávník vedoucí k jezeru pokryl deset centimetrů vysoký pestrobarevný koberec.

Slyšel jsem, jak Beruška seskočila z postele na podlahu a pomalu prošla francouzskými dveřmi. Oči jí zářily na zestárlé bílé hlavě jako dva čokoládové měsíce a zadní nohy se jí třásly. Během našich společných let jí bílá srst postupně zešedla.

Byl to ten nejrychlejší pes, jakého jsem kdy viděl, a teď nemohla dojít z ložnice do pokoje, aniž se zadýchala. Veterinář ji odhadl na dobrých osmnáct let.

Šel jsem do kuchyně a zvedl z pultu otevřenou láhev Johnnieho Walkera. Pár prstů jsem jí nalil do misky na vodu. Spokojeně ji nabírala jazykem, dokud se jí znovu neroztřásla levá zadní noha. Dovlekla se na kobereček před krkem, klesla na břicho a začala si lízat přední tlapy.

Sedl jsem si do houpacího křesla na verandě a napil se skotské. Do rozbřesku zbývaly tři hodiny. Z nízkých stříbřitých mraků se vynořil sloupec měsíčního světla.

Noční vzduch byl cítit deštěm. Připomnělo mi to sezónu hurikánů, když jsem sloužil na základně Fort Benning v Georgii.

„Blíží se pořádná mela,“ řekl jsem Berušce, zatímco jsem si mnul kolena. Pohlédla na mě svými zářivými hnědými očima, pak se převalila na bok a vydala další tiché zakňučení.

Melancholicky jsem se zamyslel nad svou vlastní nemocí. První psychiatr, kterého mi armáda přidělila během mého soudního procesu, došel k závěru, že trpím depresemi. Na to nepotřeboval žádné lékařské vzdělání. V Afghánistánu jsem zabil jedenáct mužů a tři z nich byli z mé vlastní operační jednotky. Neuplyne jediná noc, aby mě nenavštívili, a jejich tváře stále vidím v živých barvách.

Ten psychiatr mě ujistil, že moje deprese jsou patologické a daly by se vyléčit psychotropními drogami. Znovu našel křesťanskou víru a vřele mi doporučoval, abych do svého života pustil Spasitele.

Druhý psychiatr byl součástí právního týmu, který mě obhajoval u vojenského soudu, když jsem byl obviněn z vraždy. Tahle doktorka došla ke stejnému závěru jako její kolega: mám deprese. Na rozdíl od prvního cvokaře mi pověděla, že deprese jsou součástí lidské povahy od dob, kdy Římané vzývali boha Saturna.

„Kdykoliv budete v depresi, majore Cantrelle,“ řekla po našem prvním sezení, „vpusťte do svého srdce Saturna... přivítejte ho jako starého přítele.“

Znovu jsem si lokl Johnnieho Walkera. Když pálení v hrdle odeznělo, zvedl jsem ze stolku vedle houpacího křesla knihu. Byl to můj starý přítel, detektivka z padesátých let od Johna D. McDonalda. Mezi doušky jsem se snažil prokousat první stránkou.

Pomyslel jsem na armádní kolt ráže 45 model 1911, který ležel ve výklenku vedle komína. Za ta léta měl rukojeť

ohmatanou dohladka. Bylo by to tak prosté. Rychlé stisknutí spouště a povědomý závan střelného prachu. Proč nezavršit své celkové skóre na rovný tucet?

Otevřenými dveřmi na terasu ke mně dolehlo řinčivé zvonění pevné linky. Rozhodl jsem se, že to nezvednu. Telefon zvonil dál a já si v duchu poznamenal, abych nahrál vzkaz na záznamník, jestli tady v pondělí ještě budu. Po deseti zazvoněních jsem dostal vztek. Ať už mi volal kdokoliv, zjevně měl v úmyslu nechat to zvonit věčně. Šel jsem do obývacího pokoje a zvedl sluchátko.

„Důstojník Cantrell?“ ozval se slabý hlas. Zněl chraptivě a naléhavě. „Tady Carlene.“

„Já vím,“ řekl jsem. Ten hlas jsem znal.

Carlene byla novou dočasnou členkou univerzitní policie a pracovala jako dispečerka na noční směně.

„Okamžitě vás tady potřebujeme,“ řekla.

„Kolik je hodin?“

„Něco po páté.“

„Moje směna začíná až v osm, Carlene.“

„Já vím, ale... je to mimořádná událost.“

Mimořádné události byly na Univerzitě v St. Andrews vzácné. Tu poslední způsobila studentka, která šla na vysokou hlavně proto, aby se dobře vdala. Poté co ji odkopl kapitán hokejového mužstva, spolykala hrst amfetaminů a předvedla záchvat v sídle sesterstva Kapa Kapa Gama. Zeptal jsem se Carlene, jestli ta dívka neutekla z okresní nemocnice.

„Tady končí legrace,“ pozvedla hlas. „Okamžitě vás tady potřebujeme.“

Carlene vždycky vypadala, jako by se měla každým okamžikem rozplakat. Vybavil jsem si, jak mi jeden z kolegů řekl, že prochází terapií, která jí má zbavit stesku po rozchodu s přítelem.

„Nějaký jedinec právě volal z jednoho z modrých nouzových telefonů a nahlásil, že máme v kampusu mrtvého jedince mužského pohlaví,“ oznámila jakýmsi pseudooficiálním žargonem, který prosazovala kapitán Janet Morgová, velitelka univerzitní policie.

Beruška mě následovala dovnitř a zírala na telefon, jako by jí to vyrušení vadilo stejně jako mně.

„Nejspíš pokus o žert,“ řekl jsem.

„To si nemyslím,“ odpověděla teď už pronikavým hlasem. „Muž, který to ohlásil, zavěsil dřív, než jsem se ho stačila na cokoli zeptat.“

„Proč nezavoláte kapitána Morgovou?“ otázal jsem se. Nechtělo se mi řídit do města poté, co jsem vypil půl láhve skotské.

To už vybuchla.

„Já tuhle práci nenávidím!“ zaječela do telefonu. „Proč jsem tady vždycky v noci sama?“

„Uklidněte se, Carlene,“ řekl jsem.

„Myslíte si, že bych vám volala, kdyby to mohl zvládnout někdo jiný?“ křikla Carlene. „Kapitán Morgová je na cestě z konference v Albany a nemůžu se jí dovolat na mobil.“

Poručík Ritterspaughová má kontrakce a strážník Hurd je na dovolené v Novém Mexiku. Hned po nich máte nejvyšší šarži vy.“

Její tón naznačoval, že vkládá posvátnou důvěru do rukou Bostonského škrtiče.

„Tak jo, zlato. Kde má to tělo být?“

Po dalším vzteklém zafunění řekla: „Volající mi sdělil, že ten mrtvý jedinec visí z můstku pro pěší přes strž Fall Creek. Za pár hodin ho uvidí všichni absolventi přijíždějící na víkendový sraz.“

„Zavolejte na úřad šerifa,“ poradil jsem jí.

„To nemůžu,“ namítla. „Po posledním studentském incidentu na mostě nařídila kapitán Morgová, že jako první musí zareagovat kampusová policie.“

V květnu spáchala sebevraždu skokem z téhož mostu jedna asijskoamerická studentka s červeným diplomem. Dostalo se to až na titulní stranu *New York Times*. Špatné pro nábor nových studentů.

„Zavolejte na úřad šerifa, Carlene,“ zopakoval jsem a snažil se, aby to znělo přesvědčivě. „Už jsem na cestě.“

DVĚ

Jel jsem do Grotonu po šterkové cestě vedoucí po břehu jezera. Můj starý pick-up chevrolet rachotil v předsmrtné agonii, zatímco jsem se po tom nerovném povrchu řtil osmdesátkou. Objel jsem náměstí a pokračoval na Campus Hill po příkrém svahu hraničícím se strží Fall Creek.

Napravo ode mě se sedmdesát metrů vysoký černý vodopád valil do vymletého pískovcového kaňonu. Před třiceti tisíci lety se ledovec stáhl touto oblastí horní části státu New York jako obří pluh, rozryl skalní podloží a nechal po sobě hluboké strže.

Tato oddělovala kampus Univerzity v St. Andrews od přilehlé obytné čtvrti. Ve třicátých letech dvacátého století postavila vládní agentura WPA založená prezidentem Rooseveltem přes strž visutý most pro pěší.

Obytná strana byla posetá studentskými kolejami a sídly bratrstev a sesterstev. Většina studentů bydlících v té čtvr-

ti používala most jako zkratku při cestě na akademickou půdu. Ten se však v průběhu let bohužel stal i magnetem pro vystresované studenty odhodlané ukončit víc než jen své akademické kariéry.

Když jsem pokračoval na jedničku do svahu, vynořil se z šera Hostinec Fall Creek nazývaný místními Creeker. Stojí na malé plošině vedle silnice a jeho zadní zeď přečnává nad sedmdesát metrů hlubokou propast. Zavírací doba Creekeru je až ve čtyři ráno. Otevřenými předními dveřmi jsem viděl barmanku, jak stírá popraskané linoleum na podlaze.

Pod boční stříškou stál Ben Massengale, kouřil cigaretu a čekal, až podnik v šest znovu otevře. Zamával mi, usmál se a ukázal tak, jak moc by potřeboval rozsáhlý zubařský zákrok. Zamával jsem mu taky.

Na travnaté vyhlídce vedle mostu bylo šest parkovacích míst. Všechna byla obsazená. Univerzita tam prosadila maximální parkovací dobu na hodinu a já si všiml, že všechna auta až na jedno mají za stěračem lístek za parkování přes noc. Auto bez lístku byl kombík Saab s odlupující se nálepkou na nárazníku hlásající „Chraňte Arktidu“.

Východní obloha se rozsvětovala rozbřeskem, když jsem zaparkoval svůj pick-up v ostrém úhlu tři metry u okraje strže a vedle cihlové cesty vedoucí na most. Z přihrádky na rukavice jsem si vzal policejní odznak a připnul si ho na hrud' modrého pulovru. Popadl jsem baterku a čisté bavlněné rukavice, přesunul se na sedadlo spolujezdce a silou zatlačil do dveří se špatnými pružinami.

Už jsem byl skoro venku, když se do dveří opřel vítr a praštily mě do kolenní česky. Pravou nohou mi projela pronikavá bolest. Využil jsem času, než ustoupila, a prohlédl si most.

Ocelová konstrukce měřila z jednoho konce na druhý asi padesát metrů. Od jednoho metr a půl vysokého zábradlí ke druhému byl most sedm metrů široký a pokrytý asfaltem. Asi tři metry pod mostovkou viselo něco, co vypadalo jako tělo. Nejprve mě napadlo, že by mohlo jít o propracovaný žert, studentský šprým na uvítanou absolventům příjezdějícím na víkendový sraz.

Probelhal jsem se kolem zaparkovaných aut a sáhl si na kapotu saabu. Byla studená, ale zapamatoval jsem si poznávací značku. Ve světle reflektorů svého vozu jsem viděl čerstvý škrábanec v barvě na zadním blatníku. Vypadalo to, jako by se na auto někdo „podepsal“ šroubovákem. Rýha se táhla po celém boku saabu. Posvítíl jsem si baterkou na sousední vůz a zjistil, že jeho dveře jsou poznamenané stejně.

Když jsem kulhal po cihlové cestě na most, napadlo mě, proč kancelář okresního šerifa ještě neposlala na místo hlídkový vůz. Kdyby jim Carole zavolala hned, co zavěsila po hovoru se mnou, už by tam byl. Rozhodl jsem se zatelefonovat z nouzového telefonu u vstupu na most.

Modré nouzové světlo nad telefonem bylo zahalené mlhou. Otevřel jsem dvířka plechové skřínky a našel holé dráty. Jejich měděné konce naznačovaly, že je někdo uc-

vakl. Vzpomněl jsem si, jak Carlene řekla, že ten muž volal z nouzového telefonu. Tenhle byl v okolí jediný.

Na jilmu nade mnou zahoukala sova. Jinak bylo slyšet jen hukot vody valící se propastí. Domy podél ulice byly temné. Pohlédl jsem na druhou stranu mostu. Nespátřil jsem tam žádný pohyb.

Natáhl jsem si pracovní rukavice a zastavil se u plakety přišroubované na sloupku u vstupu na most. Bylo na ní vyryto: „Tento most byl natřen díky štědrosti Arnolda Rhatigana, absolventa ročníku ‘73.“ Podobné plakety zdobily kampus jako chromové pampelišky.

Cestou přes most jsem si svítil před sebe baterkou. Povrch byl mokrá po dešti. V polovině klenby jsem došel k provazu přivázanému k levému zábradlí. Byl zajištěný obyčejnou uzlovou zarážkou. Lano mělo dva a půl centimetru v průměru, jeho konec byl spletený ze čtyř různobarevných pramenů a zakrývala ho čepička připomínající zlatý žalud. Bylo mi na něm cosi povědomého.

Můj pohled upoutalo několik předmětů na asfaltu. O sloupek zábradlí pod provazem byla opřena tenká brožurka. Měla zelenozlatou obálku s černými písmeny tvořícími nadpis *Průvodce pro účastníky absolventského srazu St. Andrews.*

Pod těmi slovy byla barevná fotografie mostu, na kterém jsem stál, pořízená v podzimním slunci s javorovými stromy zářícími v pozadí. K brožuře byla připnutá plastová jmenovka, na níž bylo ozdobným písmem napsáno „Dennis Wheatley“. Vedle brožury stál zelený plastový upomínkový

hrnek s rokem srazu. Zůstalo v něm asi na prst tekutiny. Poznal jsem aroma míchané whisky.

Vyklonil jsem se přes zábradlí. Sedmdesát metrů pod mnou se korytem plným balvanů valila voda. Asi tři metry pod mostem se na konci pleteného provazu houpal velký předmět. Paprsek baterky zahnal všechny pochybnosti.

Žádný žert. Ta mrtvola byla skutečná.

Mrtvý měl na sobě modrobílý proužkovaný oblek a bílé mokasíny. Jeden z nich mu zjevně spadl z nohy. Byl bez ponožek. Na hlavě měl stále posazenou zelenou upomínkovou čepici s kšiltlem ke straně. Zpod ní vyčnívaly kadeře šedavě blond vlasů. Z místa, kde jsem stál, jsem mu neviděl do obličeje.

Popošel jsem o další dva a půl metru podél zábradlí a znovu namířil baterku do mužovy tváře. Groteskně vypoulené oči zíraly strnule přes strž ke zvonici v kampusu. Jako oči každé mrtvoly, kterou jsem viděl, ani tyhle neodrážely světlo. Náprsenku košile měl rudou od krve.

Ještě nikdy jsem neviděl, aby spálenina od provazu způsobila takové zranění. To, co ho ve skutečnosti uškrtilo, se zařízlo hluboko do kůže a zjevně způsobilo krvácení.

Ranní světlo zesílilo a já zhasl baterku. Když jsem se odstrčil od zábradlí, ucítil jsem, jak se cosi odlouplo z jeho povrchu a zůstalo v mé levé ruce. Byla to malá šupinka ztvrdlé hnědé hlíny. Druhý kousek byl asi o třicet centimetrů dál na horní vodorovné tyči zábradlí. Prošel jsem podél něj a našel tři další.

„Já to tady převezmu, strážníku Cantrelle,“ zazněl hluboký hlas ze směru od obytné čtvrti.

Obrátil jsem se a uviděl, jak ke mně přichází kapitán Kanet Morgová následovaná Kenem Macreadym, novým dočasným příslušníkem univerzitní policie. Její uniforma složená z blůzy a kalhot měla vínovou barvu s tenkou zlatou paspulkou podél švů kalhot a zlatým obšitím kapsiček. Čepice měla tak silný zlatý podbradník, že by uspokojil i francouzského admirála. Někdo v kanceláři mi řekl, že ten stejnozkroj získal módní ocenění na národním sjezdu univerzitních policí.

Na opasku měla v pouzdře pistoli Glock 17 a taky několik dalších kožených pouzder na baterku, mobil a paralyzér. Nebylo na ní nic ženského. Byla sto osmdesát centimetrů vysoká, statná a silná. V posilovně na kampusu jsem ji viděl na benč pressu (posilovací lavice) zvednout sto padesát kilo.

Než se kapitán Morgová ujala velení univerzitní policie, vedla okresní věznicí pro mladistvé. Při jednání s podřízenými byla tvrdá a nekompromisní. Zdálo se, jako by si myslela, že by jí jakýkoliv projev ženskosti podkopal autoritu.

„Další sebevražda,“ konstatovala věčně.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Myslím, že došlo ke zločinu, kapitáne. Až dorazí šerifův vyšetřovací tým, dozvíme se víc.“

V dálce jsem slyšel bouchnout síťové dveře a ohlédl jsem se k obytné čtvrti. Z jednoho domu vycházelo několik lidí,

zjevně přilákaných policejním autem zaparkovaným uprostřed ulice. Zvěsti se šíří rychle. Kapitán Morgová se obrátila na mě.

„Řekla jsem Carlene, aby jim nevolala,“ řekla a vínová látka blůzy se jí napjala na hrudi. „Tenhle víkend máme sraz absolventů. Je jasné, že se díváme na dalšího skokana. Jakmile tělo vytáhneme, uvědomím grotonské policejní oddělení a pak okresního koronera. Ten to potvrdí. Teď ho dostaneme nahoru.“

„Myslím si, že toho muže někdo zavraždil,“ trval jsem na svém.

„To tvrdíte vy,“ odsekla a ohlédla se na rostoucí dav shromažďující se na konci mostu. „Tohle je letos už druhý skokan. Nepotřebujeme to roztrubovat po celém světě.“

Bylo mi to jasné. Jinými slovy, naši štedří absolventi by s menší ochotou otvírali šekové knížky, kdyby viděli jednoho ze svých bratří houpat se na tomtéž mostu, který zdobil přední stranu brožury vydané k jejich srazu.

„Měli bychom k tomu povolat lidi od šerifa,“ řekl jsem a snažil se, aby to neznělo konfrontačně. „Tenhle muž není emocionálně nevyrovnaný student a našel jsem několik známek, které naznačují, že měl jeho smrt na svědomí někdo jiný.“

Nasála vzduch mezi námi jako setr na stopě.

„Vy jste pil, strážníku Cantrelle?“ zeptala se.

Ukázal jsem na upomínkový hrnek u svých nohou.

„Taky to cítím.“

Od okolních domů se k mostu blížila malá skupinka čumilů. Jejich hlasy zesílily, když první příchozí ukázali ostatním houpající se tělo.

„Tohle můžeme vyřešit později. Teď ho vytáhneme,“ řekla a vyklonila se přes zábradlí, aby na tělo lépe viděla. „Strážník Macready a já odvážeme provaz a vytáhneme mrtvého na zábradlí. Já pak lano podržím a vy dva ho přenesete na most.“

„Rád bych přinesl ze svého auta další lano a omotal ho kolem těla,“ řekl jsem. „Krk toho muže –“

„Tady velím já, strážníku Cantrelle,“ přerušila mě. „Slyšel jste moje rozkazy. Teď do práce.“

Když rozvázala uzel, sklouzl provaz o pět centimetrů níž, než ho popadla do svých silných rukou a zatáhla nahoru. Ken Macready přiskočil, aby jí pomohl, a společně začali zvedat tělo rytmickým ručkováním po laně.

Ohnutý přes zábradlí jsem sledoval, jak mrtvola stoupá nahoru. Jak to často bývá, v okamžiku smrti mu povolily svěrače, a když se houpající se tělo přiblížilo k mostní konstrukci, zavanul ten pach až ke mně.

„Přestaňte,“ křikl jsem, když se rameno mrtvého zaklínilo pod jednu traverzu.

„Co to sakra děláte?“ zeptala se kapitán Morgová, v obličeji rudá námahou. „Musíme ho dostat nahoru.“

Zabrali silněji a já viděl, jak se smyčka na jeho krku stahuje. Hlava mrtvého se náhle naklonila doleva v nepřirozeném úhlu.

„Povolte lano,“ řekl jsem.

Silný pletený provaz sjel asi o třicet centimetrů níž a rameno vyklouzlo zpod nosníku.

„Je volný,“ ohlásil jsem.

Kývajícím se tělo stoupalo k mým nataženým rukám. Sáhl jsem po jeho pravém rameni, když jsem uslyšel hlasité mlas-kavé chrupnutí. Znělo to, jako když voják vytahuje kanadu z bahna hustého jako melasa. Okamžik nato se mužova hlava oddělila od těla.

Od hloučku čumilů dolétlo kolektivní zalapání po dechu, když se tělo zřítilo na dno strže. Dopadlo s roztaženými rukama na velký plochý balvan uprostřed proudu.

Mužova hlava zůstala jako zázrakem viset ve vzduchu asi metr pod mostem a pahýl páteře stále vězel v drátěné smyčce, která přeřala krk.

„Matko Boží,“ zasténal Ken Macready, když se podíval přes okraj. Pak se svalil na chodník.

Dav ztichl, zatímco se mužova hlava dál pomalu houpala na konci lana s upomínkovou čepicí pevně naraženou na šedivě blond vlasech. Levou rukou jsem jemně zatáhl za provaz, abych ji zvedl k sobě.

Měl jsem hlavu asi pět centimetrů od svých natažených prstů, když se naklonila ke straně a vyklouzla ze smyčky. Jeden z čumilů hlasitě vykřikl. Pár vteřin nato dopadla hlava s cáknutím do vody valící se pod námi. Chvilku se pohupovala na hladině, zatímco ji proud nesl kaňonem plným balvanů.

Kapitán Morgová stála strnule vedle mě a zírala dolů za mužovou hlavou mizící v prvním vodopádu. Podíval jsem se jí na bok, jestli má na opasku připnutou vysílačku. Neměla. Rozběhl jsem se k jejímu hlídkovému vozu.

Plešatý muž v pyžamu natáčel celou scénu z okraje vyhlídky u mostu. Vytrhl jsem mu kameru z ruky a pokračoval k autu. Otevřel jsem dveře řidiče, vyndal vysílačku z nabíječky v komunikačním panelu a stiskl nouzovou frekvenci, kterou monitoroval úřad šerifa a grotonské policejní oddělení.

„Tady Jake Cantrell, univerzitní policie St. Andrews,“ řekl jsem vyrovnaným hlasem. „Máme pět-devět na visutém mostě přes strž Fall Creek. Je to možný kód dvě. Okamžitě vyšlete vyšetřovací tým.“

Šerifův dispečer žádost obratem potvrdil. Řekl jsem mu, aby požádal hasiče o vyslání záchranného týmu dolů pod vodopády, aby se pokusil zachytit hlavu oběti, než ji proud zanese do jezera.

Následovala odmlka, po níž dispečer odpověděl: „Rozumím... předám instrukce.“

Mohl jsem si jenom představovat jejich společnou reakci na takové zprávy. Vedle policejního vozu stál plešatý muž, kterému jsem sebral kameru, bušil na okénko a požadoval, abych mu ji vrátil. Otevřel jsem dveře a s kamerou v ruce vystoupil. Když uviděl, jak se nad ním tyčím, o krok ucouvl.

„Můžete si kameru vyzvednout na stanici univerzitní policie, až nahrávku prověříme. Děkuju, že se chováte jako zodpovědný občan.“

Když jsem procházel davem, v dálce jsem slyšel opakovanou ozvěnu sirén policie a záchranářů.

„Myslím, že to je Jake Cantrell,“ řekl nějaký muž v davu.

„Proboha, to je *on*... to je Tank,“ ozval se druhý muž.

Ti dva absolventi byli zhruba v mém věku. Oba měli na sobě repliky fotbalových zelenobílých mikin St. Andrews. Jeden vypadal jako v šestém měsíci těhotenství a druhý svíral v pravé ruce láhev guinnessu.

„Kdybys tak dneska nastoupil jako fullback, Jakeu!“ zavolal, zatímco jsem se prodíral dál. Ken Macready stál na strážní u vstupu na most. V jeho mladém obličejí pokrytém pihami se odrážely jeho žaludeční obtíže. Na jedné botě měl dvě tenké stružky zvratků.

„Promiň, Jakeu,“ řekl.

„Nedělej si s tím hlavu,“ řekl jsem a poplácal ho po rameni. „Šerifova výjezdovka by tady měla být každou chvíli. Mezitím bys asi měl uzavřít oba konce mostu policejní páskou a zapsat si značky všech aut na vyhlídce. Jeden z jejich majitelů mohl minulou noc něco vidět a chtělo by to vyslechnout je co nejdřív.“

„Ano, pane,“ řekl.

„Nouzový telefon pod modrým světlem na kraji strže je pryč. Ten, kdo ho vzal, ho mohl hodit dolů. Stálo by za to ho najít a zjistit, jestli na něm nejsou otisky.“

„Ano, pane,“ zopakoval.

Pořád jsem držel tu kameru.

„Až tady skončíš, vezmi tohle do kanclu. Nejspíš tam

nebude nic zajímavého, ale aspoň se záběry té hlavy neobjeví na celém internetu.“

Když Ken zamířil k policejnímu vozu, zavolal jsem ho zpátky. „Ale nejdřív ze všeho natoč tou kamerou všechny, co stojí na vyhlídce.“

„Ano, pane,“ zopakoval znovu.

Kapitán Morgová se ještě nepohnula z místa, kde předtím viselo mužovo tělo. Stála tam s rukama v bok a mračila se na mě, jako bych za ztrátu mrtvoly mohl já.

Pletený provaz stále visel přes zábradlí. Na konci měl přivázanou zakrvácenou smyčku z třicet centimetrů dlouhého drátu, teď staženou na průměr asi dvou centimetrů.

Šlo o žiletkový drát, takový, jaké se používají na ochranu vojenských základen v Afghánistánu. Právě před několika týdny jsem viděl, jak roli něčeho takového rozmotávají kolem místního staveniště poté, co pár ochránců životního prostředí poškodilo jeden z buldozerů.

„Asi slavil někde poblíž,“ řekl jsem kapitánu Morgové, uvázal provaz a sundal si pracovní rukavice. „Odhadoval bych to na jedno z bratrstev za mostem. Vypadal na to.“

„Jsem si dobře vědoma vašich skvělých velitelských schopností,“ řekla a dál se na mě mračila, zatímco za jejím hlídkovým vozem zastavila dvě auta z úřadu šerifa. Hned po nich dorazili záchranáři grotonského hasičského sboru. Z druhého auta se vynořila mohutná postava šerifa Jima Dickeyho a zamířila k mostu.

„Dovoluji vám odejít,“ řekla kapitán Morgová, jako by byla George Patton a mě se právě nepodařilo dobýt Sicílii.

Už jsem kulhal pryč, když zavolala: „Nemáte náležitou uniformu, strážníku Cantrelle.“

Měl jsem na sobě stále modrý pulovr, ve kterém jsem spal, džíny a tenisky. Měl jsem na jazyku, co si myslím o její uniformě, ale pak jsem to spolkl. Po pouhých šesti měsících v téhle práci byla už moje pracovní složka plná drobných přestupků. Tohle by mě nejspíš stálo dalších deset dolarů stržených z měsíční výplaty.

„Budete se mi hlásit v náležité uniformě v devět nula nula připravený na celkovou inspekci.“

Cestou jsem minul šerifa Dickeyho přicházejícího po mostě.

„A hele... to je Voják,“ zavolal na mě, když jsme se setkali. Dickey, svalnatý jako býk, byl vysoký jako já, ale měl skoro sto třicet kilo, šedé vlasy ostříhané na ježka a hrana-tou bradu. Ze svých asi padesáti let byl už skoro dvacet okresním šerifem.

„Zabil jsi dneska ráno někoho ze svých mužů?“ zeptal se. Ignoroval jsem ho.

„No jasně, ještě je brzo,“ uslyšel jsem za sebou jeho drsný hlas.

Pohlédl jsem na ranní oblohu. Změnila barvu z popelavě šedé na modř ptačího vejce. Mohutné duby a javory lemu-jící strž jako by v jasné sluneční záři hořely.

Když jsem došel ke svému pick-upu, vyjela do svahu

s hrdelním vrčením jasně červená motorka a zajela na vyhlídku. Byl to starý Indian Scout, veterán, kterého někdo láskyplně zrestauroval.

Mladá žena, která ho řídila, zabrzdila a pravou nohou vyklopila stojánek. Na stroji měla namontovanou vysílačku monitorující policejní frekvence a já uslyšel švitořící hlas dispečerky. Jedním ladným pohybem sestoupila z motorky a zamířila k mostu pro pěší.

Zastoupil jsem jí cestu a natáhl ruku. Pohlédla na policejní odznak na mém pulovru.

„Tahle oblast je uzavřená,“ řekl jsem.

„Jsem Lauren Kennistonová z *Journalu*.“

Táhlo jí na třicet a měla asi sto pětasedmdesát centimetrů vysokou štíhlou postavu. Na sobě měla přesně to, co já, pulovr a džíny, ale místo tenisek jezdecké boty. Nejspíš spala, když se jí ve vysílačce ozvalo moje hlášení.

„To je skvělé, ale na tom mostě vyšetřujeme úmrtí,“ řekl jsem. „Právě teď tam nesmí nikdo kromě policejních složek.“

„Podle hlášení, které jsem slyšela na svém přijímači, jde o mrtvolu bez hlavy.“

Byl jsem utahaný, jinak bych prostě mlčel.

„O tomhle si budete muset promluvit s Ichabodem Cranem,“ řekl jsem. „Ale dál už nechoďte.“

„Mám plné právo napsat o události zasahující naše čtenáře,“ řekla. „Nechte mě promluvit se svým nadřízeným.“

Pohlédla kolem mě na most a zavolala: „Šerife Dickeyi?“

Obrátil jsem se a uviděl, jak se k nám Velký Jim blíží.

„Ten břídil vás obtěžuje?“ zeptal se, když došel blíž.

„Odmítá pustit mě na most.“

„Má tady asi takovou pravomoc jako plivanec na horké plotně. Tohle je ten slavný Jake Cantrell. Nejspíš jste slyšela, co udělal v Afghánistánu. Měli jsme důstojníky jako on ve Vietnamu a ti obvykle skončili s kulkou v zádech. O něm byste měla napsat.“

„Rozhodně o tom budu uvažovat,“ ujistila ho.

„Pojďte se mnou,“ řekl, položil jí ruku kolem ramen a vedl ji k mostu. „Ale už je po všem. Vypadá to na dalšího skokana.“

Krátce se na mě ohlédla, zatímco ji odváděl pryč.

TŘI

Díval jsem se z kabiny svého pick-upu, jak záchranná jednotka grotonského hasičského sboru rozbaluje svoje vybavení a dva muži se chystají slanit po stěně strže, aby se dostali k mrtvole.

Kapitán Morgová pořád stála uprostřed mostu vedle Jima Dickeyho. Zapálila si dýmku z kukuřičného klasu a autoritativně ukazovala dolů ke spodním vodopádům. Reportérka tam stála s nimi.

Když jsem se ohlédl, uviděl jsem zelené volvo zaparkované na opačné straně cesty. To auto jsem znal. Patřilo Jordanu Langfordovi, rektoru Univerzity St. Andrews a muži, který mi sehnal práci u univerzitní policie.

Přišlo mi divné, že se Jordan už doslechl o smrti toho muže. Carlene by mu nikdy nezavolala domů a byl jsem si jistý, že by to neudělala ani kapitán Morgová, dokud by neodešla z místa činu.

Jordan vystoupil z auta a asi minutu tam stál a sledoval dění na mostě. Jeho pleť v barvě moka dramaticky kontrastovala s bílou tenisovou košilí a šortkami, které měl na sobě. Očekával jsem, že půjde dolů k mostu, on však vytáhl z kapsy mobil a vytočil nějaké číslo. Pronesl několik slov, pak nasedl do auta a odjel.

Když jsem sjížděl z příkrého kopce, stál Ken Macready nenápadně ve stínu pod stromy a natáčel dav čumilů na zabavenou kameru. Bude z něho dobrý polda.

O kus dál na Campus Hillu byl už Hostinec Fall Creek znovu otevřený a plný hostů. Okny jsem zahlédl asi patnáct mužů a žen sedících u baru a připravujících se na obtížný úkol udržet se po většinu dne na stoličkách zpřímá. Byl jsem v pokušení zastavit se na sklenku pro povzbuzení sebedůvěry, ale rozhodl jsem se jet domů a vystřízlivět před inspekcí, kterou mi kapitán pohrozila.

Grotonské jezero bylo úplně klidné, když jsem odbočil na udusanou šterkovou příjezdovou cestu za svým obydlím. Byla to stará přízemní chata postavená z ručně otesaných trámů. V obývacím pokoji obloženém borovicí byl velký kamenný krb. Jednoduché koupelně vévodila bílá smaltovaná vana s nohama v podobě lvích tlap.

Beruška mě přivítala ve dveřích jediným mávnutím chlupatého ocasu. Šel jsem k lednici a vyndal hrnec s kuřetem na česneku, které jsem upekl předchozího večera. Když jsem si ohřál porci v kastrolku, ochutil jsem dva hrnky granulí výpekem a kousky masa a naservíroval jí je na verandě.

Skoro minutu se na žrádlo dívala, jako by bylo otrávené strychninem. Pak se zahleděla na hladinu Grotonského jezera, jako kdyby zvažovala, jestli si nepůjde zaplavat.

„No tak, zlato,“ řekl jsem.

Bylo už skoro nemožné přinutit ji žrát. Někdy uběhl den i dva, kdy nepožila nic než vodu, a já ji mohl jenom prosit. Stejně jako teď. Vybral jsem z její misky kousek kuřete a s chutí jsem ho snědl.

„Sakra, ty si debužíruješ líp než já,“ řekl jsem.

Zlověstně si mě změřila velkýma čokoládovými očima, jako by se jí stýskalo po její domovině v Chajbarském průsmyku a přemýšlela, proč jsem ji odvezl přes polovinu světa na tohle bohem zapomenuté místo.

„Pro tohle by Gordon Ramsey vraždil,“ řekl jsem.

Pronesl jsem to zcela automaticky; častým opakováním jsem už dávno zjistil, že tenhle argument nezabírá.

„Nech těch nesmyslů a sežer to,“ pobídl jsem ji.

Jako by mi prokazovala královskou milost, sklonila hlavu a vzala si na zkoušku jednu granuli.

„Tak jsi hodná,“ pochválil jsem ji, zatímco bez velkého nadšení kousala první sousto.

Znovu se zarazila, jako by čekala, až jí pogratiuju.

„Gratuluju,“ řekl jsem.

Snědla další dvě sousta granulí s kuřetem a zapila je několika hlty vody. Pod kůží nad břichem se jí rýsovala žebra spodní části hrudníku. Pokud by to tak pokračovalo, nezbyvalo by než krmit ji násilím, na což jsem se zdráhal pomyslet

stejně jako na to, že by někdo násilím krmil mě. Odešla od misky, odbelhala se k dennímu pelechu na opačném konci verandy a klesla na svou oblíbenou kostkovanou deku.

Předchozí noci jsem spal možná tři hodiny. Za dvě mě čekala ta pitomá inspekce. Vrátil jsem se do kuchyně a začal si připravovat silnou kávu do modrého smaltovaného hrnku.

Zatímco jsem čekal, až voda přejde varem, sešel jsem k přístřešku na čluny na kraji jezera. Zvedl jsem z ponku popraskané kožené rukavice a přistoupil k těžkému pytli naplněnému pískem, který visel nad úzkým molem.

Začal jsem do něj bušit, nejprve pomalu, a zvažoval jsem každou ránu.

Proč jsem se sem vrátil? ptal jsem se sám sebe snad potisící. Věděl jsem, že to nebylo proto, abych snášel posměšky lidí jako Jim Dickey, přestože jsem během svého procesu před vojenským soudem slyšel spoustu horších věcí. Když se mnou armáda skoncovala, bylo mi už celkem jedno, co se mnou bude.

Těžký pytel se začal v pravidelném rytmu houpat zpředu dozadu.

Jeden z důvodů, proč jsem se vrátil, byl, že se tohle místo nejvíc ze všech, kde jsem kdy žil, podobalo domovu. Bylo mi dvanáct, když mi oba rodiče zahynuli při letecké havárii. Pak jsem byl na všechno v podstatě sám. V St. Andrews se všechno zlepšilo. Život jako by se naplnil zlatým příslibem.

A pak jsem potkal Blair.

Popravdě jsem se sem vrátil kvůli ní.

Seznámil jsem se s ní během podzimního semestru druhého ročníku. Přijela z University ve Wellesley na fotbalový víkend a přišla na večírek v našem bratrstvu po sobotním fotbalovém utkání. Od prvního okamžiku jsem si myslel, že je to ta nejúžasnější dívka, jakou jsem kdy viděl.

Nebylo to jenom jejíma fialovýma očima a celkovou krásou. Byla živá a zábavná a vyzařovala z ní okouzující směs nevinnosti a smyslnosti. Po zbytek té noci jsme si povídali v mém pokoji. Ani jednou jsem se jí nedotkl. Většinu času jsme debatovali o literatuře, hudbě, politice a jejích snech, jak pomoci změnit svět – „na svět, kde děti nebudou muset vyrůstat ve strachu z násilí nebo hladu“. Opravdu takhle mluvila. Byl jsem přesvědčený, že kdybychom spolu zůstali celý život, nikdy by nám nedošla slova.

O jarních prázdninách jsme spolu tábořili v Adirondackém pohoří. Během těch několika dnů ve mně probudila emoce, o kterých jsem ani nevěděl, že je v sobě mám. Milovala se s takřka divoškou vášní. Byl jsem nezměrně pyšný, že se stala mou.

V příštím semestru přestoupila do St. Andrews a poslední dva roky na škole jsme spolu bydleli. Po promoci jsme jezdili dva roky po Evropě na staré policejní motorce BMW, kterou jsem koupil v Amsterdamu. Často jsme večer jen zajeli do lesíka u cesty, zhlkli jídlo, které jsme koupili v uzenářství, a schoulili se k sobě ve dvojitém spacím pytli.

Když jsme se vrátili domů, povolali mě do armády a ona vzala práci v reklamní agentuře v New Yorku. Moje první

opušťáky jsme strávili spolu. Když mě poslali do Afghánistánu, darovala mi stříbrnou psí známku s vyrytými slovy: „Jakeovi... od Tvé věčné lásky.“

Po devíti měsících mého turnusu přišel dopis. Napsala mi, že se zamilovala do jiného muže. Prý mi nikdy nechtěla ublížit, prostě se to stalo. Přirozený řád mého života byl pryč.

Překonej to, opakoval jsem si stále. Truchlit nad ztracenou láskou v tomhle zvráceném světě bylo směšné. Hlavní bylo přežít tuhle válku a jít dál. Ale já ji stále miloval. Připadal jsem si ošizený o všechno to, co leželo před námi.

Víc jsem se opřel do boxovacího pytle a uštědřoval mu údery, které jsem cítil až v ramenou. Po dalších pěti minutách ze mě lil pot, bolely mě klouby na rukou a cítil jsem únavu v pažích.

Svlékl jsem si propocené oblečení a skočil z mola šipku do vody. Doplavал jsem na hloubku, převalil se na záda a několik minut se jen vznášel a díval se na kobaltově modrou oblohu.

Pořád jsem nepatřil do starého železa.

Pomalu jsem doplaval zpátky ke břehu, zvedl šaty a nahý se vrátil do chaty. Zkontroloval jsem spící Berušku, nalil si první šálek kávy a oholil se u kuchyňského dřezu. Zrcadlo jsem už nepoužíval.

Kdykoliv jsem se do nějakého podíval, nebylo to jen pouhé posouzení vzhledu. Šlo o vzteklou konfrontaci. „Ty debile“, tak jsem zpravidla zdravil sám sebe. V odrazu na

okenní tabulce jsem zahlédl rozmazaný obraz neučesaných vlasů a tupého, větrem ošlehaného obličeje.

Letní chaty v okolí té mé byly už zamčené a zabeďněné na zimu. Lesy byly tiché. Odněkud dál po břehu jezera přinášel chladný podzimní vítr pach páleného listí.

Když jsem zapnul rádio, očekával jsem, že uslyším zpravodajství o smrti toho muže nad strží. Místo toho hlasatel oznámil, že hurikán Ilse přestal bičovat Jižní Karolínu větry o rychlosti takřka dvou set kilometrů v hodině. Postupoval na sever po trase, která ho povede nahoru podél Alleghenského pohoří a sever státu New York zasáhne nejspíš v neděli časně ráno.

Zjistil jsem, že mě ta vyhlídka těší. Bouře mě vždycky nabíjely. Bylo to hlavně čirou silou všech těch vánic, vichřic, hurikánů a dokonce i monzunů, které jsem přežil.

Osprchoval jsem se, našel v šatně nejméně pomačkanou uniformu a ometl z vínové blůzy a kalhot šedobílé psí chlupy. Poté co jsem plivl na polobotky a přešetil je, trvalo mi ani ne pět minut vyžehlit uniformu. Byla to další věc, kterou jsem se naučil v armádě. Tohle a zabíjet lidi.

Než jsem odešel z chaty, naplnil jsem Berušce misku na vodu a zajistil síťové dveře na verandu cihlou, aby se dostala na malý trávník vedoucí k jezeru. Moc ráda se po tom svém malém království procházela. Nehrozilo, že by se někam zaběhla. Na rozdíl od Blair by na mě čekala věčně.

Než jsem se dostal zpátky do kampusu, bylo asi půl deváté a silnice k univerzitě se naplnily příjíždějícími absol-

venty. Většina z nich se vracela na místa, kde kdysi dávno strávili čtyři roky života, se jmenovkou na krku.

Někteří starší absolventi už neměli tolik sil a zastavovali se pod větvemi velkých dubů, které lemovaly nádvoří. Současní studenti proudili kolem nich do nových vzdělávacích center v kampusu.

Když jsem chodil do St. Andrews já, sloužilo nádvoří uměleckým a přírodovědným oborům. Obklopovaly ho břechťanem porostlé kamenné budovy se středověkými oblouky, které se stále objevovaly v náborových brožurách.

Teď se v těchto budovách nacházely kabinety profesorů a kanceláře vedení. Všechny přednášky a semináře probíhaly v nových vzdělávacích centrech. Bylo tam latinskoamerické vzdělávací centrum, afroamerické centrum, nanotechnologické centrum, počítačové centrum a asijskoamerické centrum. Vzdělávací centra zabývající se problematikou gayů, leseb, bisexuálů a transsexuálů se teprve stavěla vedle obchodního centra kampusu.

Škola prošla za těch sto padesát let od svého založení mnoha změnami. Její zakladatel ji pojmenoval podle původní skotské Univerzity v St. Andrews, která je třetí nejstarší univerzitou v anglicky mluvícím světě.

Kvůli všem těm autům ucpávajícím kampus jsem neměl kde zaparkovat a nakonec jsem zajel na parkoviště za administrativní budovou, kde jsem vklouzl na poslední volné parkovací místo.

Na obrubníku byl namalovaný nápis „Vyhrazeno pro dě-

kana“. Vystoupil jsem z pick-upu a dal si za stěrač cedulku s vlastnoručním nápisem „Policejní záležitost“. Nasadil jsem si čepici od uniformy a zamířil k budově univerzitní policie.

Přes kamenné portály vedoucí na nádvoří uměleckých oborů byl natažený velký transparent, na kterém stálo „Věk mastodonta“. Pod ním bylo realistické vyobrazení velkého chlupatého mamuta. Shlížel na mě se smutnou netečností, jako by si přál jen zmizet zpátky ve svém ledovci. Věděl jsem přesně, co cítí.

Úřad univerzitní policie sídlil ve dvoupatrové cihlové budově vedle studentského sportovního areálu. Před několika lety vybourala stavební firma staré zdi spolu s ozdobnými lištami pod stropem, deštění a dveře z leštěného ořešáku. Nové zdi byly silné jako lepenka a dveře vyrobené z laminovaného plastu.

Když jsem vstoupil zadním vchodem, seděli na dubové lavici v zadržovací cele z pletiva dva chlapci. První měl kudrnaté rúse vlasy a těstovitě bílou pleť. Plakal. Druhý vypadal jako Španěl nebo Ital, měl černé vlasy po ramena a malé, blízko u sebe posazené oči.

Mohli jim být asi jedenáct a oba byli oblečení do pytlovitých džínů stažených pod boky, nových basketbalových tenisek, basketbalových mikin a čepic s kšilttem ke straně.

„To je policejní brutalita, chlape,“ řekl černovlasý kluk. „Koukejte nás pustit.“

Usoudil jsem, že jsou to synové profesorů se St. Andrews v plné revoltě.

„Tak co jste vy dva darebáci provedli?“ zeptal jsem se toho rusovlasého.

„My... no,“ začal a utíral si slzy. „My... no...“

„Drž hubu, Cody,“ okřikl ho černovlasý.

„*Mi casa es su casa*,“ řekl jsem.

„Snažíš se mě nasrat, blbečku?“ zeptal se.

Zamířil jsem přes místnost mužstva ke své kóji s plastovými stěnami v koutě. Sotva jsem se posadil, vstoupila Carlene a šla rovnou ke kávovaru u protější zdi. Koutkem oka pokukovala po mně.

„Děláš přesčas?“ zeptal jsem se ve snaze usmířit se s ní po našem časném ranním rozhovoru.

Ignorovala mě, nalila si hrnek kávy bez kofeinu, přidala tři lžičky cukru a odešla, kudy přišla.

Zadní vchod se otevřel a do místnosti mužstva vstoupil podsaditý muž v oranžové košili s krátkým rukávem a oranžových golfových kalhotách. Přelétl pohledem po chlapcích v kleci a došel ke mně.

„Strážník Cantrell,“ přečetl si na mé jmenovce. „Vás asi neznám.“

Bylo mu přes šedesát, měl zarudlé oči a opuchlý nos. Holé paže mu pokrývaly jaterní skvrny.

„Omlouvám se, ale tyhle prostory jsou nepovolaným nepřístupné,“ řekl jsem. „Vchod pro veřejnost je v přední části budovy.“

„Já nejsem veřejnost,“ řekl.

„Jsem Roger Marcham. Co kdybyste zaběhl do kance-

láře Janet Morgové a pověděl jí, že jsem přišel za svými klienty.“

Zjevně si myslel, že to jméno budu znát.

„Proč si ne zavoláte FedEx?“ zeptal jsem se. „Doručí vás tam přes noc.“

Černovlasý kluk v kleci se hlasitě zasmál.

„Postarám se, aby se kapitán Morgová dozvěděla o vašem urážlivém chování,“ řekl Roger Marcham a odkráčel chodbou.

Telefon v místnosti mužstva se rozdrnčel.

„Cantrell,“ ohlásil jsem se.

„Tady Jim Dill z grotonského hasičského sboru,“ řekl hlas ve sluchátku. „Co se týče té pět-devítky, mám už dvě hodiny tým pod spodními vodopády.“

„Našli jste jeho hlavu?“ zeptal jsem se.

„Ne... ale našli jsme jeho čepici.“

„Dobrý začátek.“

„Máme potápěče na místě, kde potok ústí do jezera,“ dodal. „A asi za hodinu prohledá mělčiny pod vodopády tým dobrovolníků.“

„Jaká je cena pro šťastného nálezce?“

„Vyhodí snídani,“ odpověděl.

„Díky za informaci.“

S bolestí tepající v hlavě jsem zamířil k malému kuchyňskému koutu. Nalil jsem si do hrnku kávu z konvice na umakartovém stole a vrátil se do své kóje, abych si přečetl ranní noviny.

Hlavní reportáž pojednávala o Desáté horské divizi vyslané znovu do zámoří ze základny Fort Drum. Popis jejich úspěchů v Afghánistánu ve mně vyvolal spoustu vzpomínek. Nalistoval jsem sportovní přílohu.

První strana byla věnována fotbalovému utkání u příležitosti absolventského setkání. Výkop se plánoval na druhou hodinu. Trenér York očekával velký výkon od zadáka z druhého ročníku. Odložil jsem noviny a zívł.

V armádě jsem se naučil usnout prakticky kdykoliv a zdokonalil jsem techniku, která mi umožňovala předstírat, že naslouchám kecům při brífinku se skloněnou hlavou, zdánlivě soustředěný na složku na klíně. Nejtěžší bylo zabránit hlavě, aby příkyvovala. Stačilo mi pět nebo deset minut ve stejné pozici a vzbudil jsem se osvěžený.

Z police na zdi jsem vytáhl policejní výcvikový manuál a rozevřel ho na stole. Jednu ruku jsem dal vedle stránky a položil na ni hlavu. Pár okamžiků nato jsem spal.

„Strážníku Cantrelle?“

Otevřel jsem oči a uviděl poručíka Ritterspaughovou, jak stojí vedle mého stolu a zírá na výcvikový manuál. Byla nejméně v osmém měsíci. Těhotenské šaty jí zdobila červená jehňata vyšitá na bílém podkladu.

„Dobré ráno,“ řekl jsem. „Zrovna jsem v tomhle manuálu studoval pozitivní alternativy k věznění.“

„No to vidím,“ odpověděla s tázavým úsměvem. „Ale stojím tady už celou minutu a nehnul jste ani svalem.“

„Ten materiál je docela přesvědčivý,“ řekl jsem.